

bundet tilskud til at være en kulturstøtteordning.«

Jeg har stor respekt for folk, der skifter standpunkt, der politisk flytter sig fra ét synspunkt til et andet synspunkt, men jeg har ingen politisk respekt for folk, der taler med to tunger, altså både er med til at vedtage ting og bagefter ikke står ved dem. Det holder ikke i den politiske katekismus, som jeg er opdraget efter i dette hus, og som jeg også holder meget af.

Jeg må også sige, det er klart, at i den periode på de 10 år, hvor vi havde en borgerlig statsminister, var der adskillige angreb på kulturbudgetterne. Det blev hver gang klaret på målstrengen ved, at et alternativt flertal bestående af Socialdemokratiet, SF og De Radikale kom og puttede lidt flere penge på – og sådan er der så meget.

Det, jeg tror er utrolig vigtigt, når vi diskuterer politik, er, at vi har respekt for hinanden og for hinandens synspunkter, sådan at debatterne ikke kommer til at ligne en trykkoger, som låget rent faktisk er gået af. Derfor synes jeg også, det er vigtigt at understrege, at dette er en kulturstøtteordning. Havde der ikke, da loven blev vedtaget, været ganske fremsynede politikere og ganske dygtige embedsmænd, havde vi risikeret i en europæisk international sammenhæng, at dette havde været den rettighedslov, som nogle gerne vil have det er, og hvis man skal kigge efter de andre rettighedsordninger, vi har, var over 50 og op til 60 pct. af pengene gået durk ud af landet. Det kalder jeg ikke snusfornuft, hvis man gerne vil støtte de danske kunstnere og gerne vil gøre noget for de danske forfattere.

Det er realiteten, at det er en kulturstøtteordning, og det er et af to områder, jeg især kender til inden for EU, hvor Danmark har fået særbehandling; det andet område er vores sommerhuse. Jeg tror, vi står os ved at være meget klare i vores meldinger og i vores synspunkter, og at vi især står os ved at vide, hvad vi snakker om.

Når det er sagt, vil jeg sige tak til alle dem, der nu har givet en slags håndslag til dette lovforslag. Det tyder på, det kan få en let gang gennem Tinget.

Så vil jeg slutte af med at sige, at når det først er nu, der bliver nedsat en arbejdsgruppe – der er nedsat en arbejdsgruppe, og arbejdsgruppens formand, der er advokat og jurist, har sagt, at hun i hvert fald er ekspert i teoretisk retfærdighed, og det er jo meget rart at have en formand, der er ekspert i teoretisk retfærdighed – så er

det selvfølgelig, fordi det først er nu, overgangsordningen udløber.

Vi havde en gammel ordning, og den skønne de kulturpolitikere dengang i 1991 burde have et langt forløb, før tingene blev ændret. Det var to ordninger, hvor den ene fases ud og den anden fases ind. Det synes jeg også var fornuftigt, det synes jeg også var rigtigt, at de daværende kulturpolitikere med den daværende kulturminister i spidsen lagde sig fast på. Derfor kan man naturligvis først undersøge en ordning, når overgangstiden er ude. Ellers er vi da virkelig kommet på Herrens mark, og der ønsker jeg ikke at være kulturpolitisk. Tak.

Hans Christian Schmidt (V):

Nu hjælper det jo ikke noget, at kulturministeren siger en masse om, at man ikke må hidse sig op, og at nogle hidser sig op og så får sagen til at dreje sig om det. Det drejer den sig ikke om. Den drejer sig om kulturministerens håndtering af en sag. Som kulturministeren siger, at hvis ordførerne, og særlig én, forstod jeg, havde sat sig ind i lovforslaget – det skal kulturministeren jo afgøre om kulturministeren finder jeg har, men jeg har det godt med det – ja, så havde man kunnet se en række andre forhold, som jeg i øvrigt noterede mig, at kulturministeren ikke kom ind på.

Det er tankevækkende, at det netop er kulturministeren her, som skal sige noget om at have respekt for hinanden, en kulturminister, der netop ikke vedstod de aftaler fra 1991 om, at pengene – med de ord, den socialdemokratiske kulturpolitiske ordfører på biblioteksafgiftsområdet brugte – skulle blive i systemet. Det er så i orden, men så må kulturministeren sige, at de aftaler havde man ikke tænkt sig, at man ville holde.

Så skal man høre, at det er et spørgsmål om, at der er andre ordførere, der ikke står ved aftaler, og man skal høre, at det har noget med respekt for hinanden at gøre, når ministeren ønskede at gøre det her og end ikke fandt det nødvendigt at inddrage de personer, som det gik ud over. Det har ministeren gjort efterfølgende. Det synes jeg er helt fint, og så synes jeg også, ministeren skal stå ved det. Og så behøver kulturministeren ikke at belære andre ordførere om, hvad de skal sige fra talerstolen. Det kan vi sagtens vælge selv.